SONBAHARIN BAVULU

Yazan: Fatime SAĞLAM

O sabah Selda’nın penceresine biri tık tık vurdu.
Selda perdeyi açtı. Kimse yoktu!
Tam arkasını dönecekti ki…
Tık, tık, tık!
Sarı bir yaprak cama dokunuyor,
sonra rüzgârla uzaklaşıyordu.
Selda gülümsedi:
— Sen mi geldin sonbahar?

Selda annesinin yanına koştu.
— Bahçeye çıkalım mı? Sonbahar gelmiş!
Pencereyi biraz açtılar. İçeri serin hava doldu.
— Brrr! Hırkamı giymeliyim!
Annesi yağmurluğunu getirdi.
— Şimdi yağmur yağmıyor ki!
— Ama bulutlar çoğalıyor. Yanımızda bulunsun.
Yağmurluğu birlikte katlayıp Selda'nın çantasına koydular.

Bahçede sarı, turuncu ve kahverengi yapraklar vardı.
Bazı dallar hâlâ yemyeşildi.

Selda bir yaprağa bastı.
Hışır!

Bir adım daha attı.
Hışır hışır!

— Anne, yerler konuşuyor!

Tam o sırada incecik bir ses duydu:
— Acele etmeliyim!
Acele etmeliyim!

Selda başını kaldırdı. Dalda küçük bir kırlangıç vardı.

— Nereye gidiyorsun?

— Arkadaşlarımla uzun bir yolculuğa çıkıyoruz.

Selda kuşun sağına, soluna baktı.

— Ama bavulun nerede? Hırkanı nereye koyacaksın?

Kırlangıç cıvıldayarak güldü.

— Biz kuşlar bavul taşımayız!

Kırlangıç tüylerini düzeltti.

— Hava serinleyince uçan böcekler azalıyor.
Yiyecek bulabileceğimiz daha sıcak yerlere gidiyoruz.

— Çok mu uzağa?

— Çok uzağa! Yorulunca güvenli yerlerde dinleneceğiz.
Sonra yeniden uçacağız.

Selda merakla sordu:

— Peki, yalnız mı gideceksin?

— Arkadaşlarımla gideceğim. Bak, şuradalar!

Tellerde kırlangıçlar yan yana duruyordu.

— Sadece siz mi göç ediyorsunuz?

— Hayır. Leylekler ve bazı yaban kazları da göç eder.

Selda gökyüzündeki kazları gösterdi.

— Kocaman bir V gibi uçuyorlar!

Sonra iki kolunu kanat gibi açtı.

Tam o sırada rüzgâr esiverdi. Vuuuu!
Yapraklar havalandı. Selda'nın saçları yüzüne geldi.
— Sonbahar saçlarımı karıştırdı!
Kırlangıç dalda dengesini buldu.
— Benim tüylerimi de!
İkisi de güldü. Derken güneş, yavaşça bulutların arkasına saklandı.

Selda’nın burnuna bir damla düştü.
Pıt! Ardından bir damla daha… — Yağmur!
Selda çantasından yağmurluğunu çıkarıp giydi.
Kapüşonunu taktı. Annesiyle üstü kapalı çardağa geçtiler.

Kırlangıç da çatının altına sığındı.
Şıp şıp, tıp tıp!
— İyi ki yağmurluğumu getirmişiz!

Bir süre sonra yağmur durdu. Güneş yeniden göründü.
— Sabah serindi, sonra rüzgâr esti. Yağmur da yağdı!
Annesi gülümsedi.
— Sonbaharda hava değişebilir. Giysilerimizi havaya göre seçeriz.

Yürürken ısınan Selda, yağmurluğunu ve hırkasını çıkardı.
Annesinin yardımıyla çantasına yerleştirdi.

Kırlangıç arkadaşlarının sesini duydu.
— Artık gitmeliyim!
Selda sarı bir yaprak aldı.
— Sana yolculuk hediyesi verecektim. Ama bavulun yok.
— Sen saklasan? İlkbaharda havalar ısınınca geri döneceğiz.
O zaman bana gösterirsin.

Selda yaprağı özenle tuttu.
— Tamam! Seni bekleyeceğim.

Kırlangıç arkadaşlarına katıldı. Selda el salladı.

— İyi yolculuklar! Dinlenmeyi unutmayın!

Çalıların arasından bir serçe çıktı. Cik cik!

— Anne, bak! O gitmemiş!

— Her kuş göç etmez. Serçeler gibi burada kalan kuşlar da var.

Selda serçeye gülümsedi.

— Sonbaharı seninle geçireceğiz!

O akşam hava erkenden karardı. Selda sarı yaprağı defterinin arasına koydu.

— Sonbaharı bulabildin mi? diye sordu annesi.

— Rüzgârda, yapraklarda, yağmurda ve göç eden kuşlarda buldum!

Sonra çantasını gösterdi.

— Sonbaharın bavulu yokmuş anne! Ama benim çantamı doldurdu. Hırkamla, yağmurluğumla... Bir de ilkbaharda dönecek arkadaşımın hatırasıyla.

ANNENİN OKULU

Pencereye dokunan sarı bir yaprak,
Selda'yı sonbaharın peşine düşürüyor.

Hışırdayan yapraklar, değişen hava
ve bavulsuz bir yolcu...

Acaba Selda'nın çantasında
hangi hatıraya yer var?

© 2026 Annenin Okulu. Tüm hakları saklıdır.
Bu eserde yer alan metin, görsel, tasarım, fotoğraf ve diğer içerikler; bireysel kullanım dışında, yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen kopyalanamaz, çoğaltılamaz, kullanılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

www.anneninokulu.com